

Een waterdicht idee

Blijspel in drie bedrijven

door

LIEKE M. DE GROOT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN WATERDICHT IDEE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LIEKE M. DE GROOT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

TESSIE - eigenaresse van het instituut

ROEL - eigenaar van het instituut

JAN-HEIN VAN ABEELLEN - bezoeker, jurist

SANDRA LIEVENDAAL - bezoeker, een bijna gescheiden vrouw

RIET EN PIET VAN DE KRAAN - bezoekers, een na 30 jaar durend huwelijk nog steeds verliefd echtpaar

FRED VOGEL - bezoeker, een zeer verlegen, maar beroemd fotograaf

MANON PARIDON - bezoeker, bezeten van lijnen en diëten

IRMA HOLLANDER - journaliste

INTERIEUR:

Het geheel is licht en modern ingericht. Links achter op het toneel staat een hoge balie met telefoon, agenda voor de boekingen e.d. Links achter die balie is een deur die toegang geeft tot de keuken. Links tegen de muur staat een buffet waarop kristallen karaffen en glazen. Evenals glazen schalen met komkommer, radijs en worteltjes, mandjes met knäckebröd en theezakjes. Ook staan er enkele thermoskannen met heet water. Achter in het decor is een opening, die links naar buiten leidt en rechts naar de kamers gaat. Midden rechts op het toneel staat een bankstel van blank hout (Zweeds). Rechts aan de muur hangen foto's van zeer slanke mooie dames en wat reclamemateriaal van bijvoorbeeld cosmetica. Over het gehele toneel staan overdreven veel vazen met tulpen.

Het geheel moet zeer stijlvol zijn.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat staan Riet en Piet midden op het toneel, beide met hun armen over elkaar. Ze kijken strak voor zich uit. Tussen hen in staat een loodzware koffer. Riet kijkt een keer opzij naar Piet. Hij reageert niet. Riet kijkt nog een keer naar Piet.

RIET (*diepe zucht*): Dus jij bent niet van plan om deze koffer naar onze kamer te brengen?

PIET (*zonder haar aan te kijken*): Nee. Niet.

RIET: Okay. Dan niet. Ik wacht wel. (*gaat op de bank zitten. Even kijkt ze boos voor zich uit. Dan springt ze plotseling op en loopt kwaad naar de koffer*) Dan doe ik het zelf wel! (*wil de koffer optillen, maar krijgt deze nog geen centimeter van de grond*)

PIET: (*lacht*)

RIET: Sta daar niet zo stom te lachen. Help me even! (*smekend*) Pietje, alsjeblieft.

PIET: Niet voordat ik iets fatsoenlijks heb gegeten. Krijg ik niets dan kun je wachten tot je een ons weegt. (*plotseling klaart zijn gezicht op. Lachend*) Een ons! Dat is toch precies wat je wilt, nietwaar?

RIET (*kwaad*): Jij onuitstaanbare onuitstaanbare vent! Het zal me lukken. Op welke manier dan ook! (*duwt met veel moeite de zware koffer op de zijkant, opent hem en pakt zoveel mogelijk spullen in haar armen. Gaat dan af, de koffer laat ze midden in het vertrek open op de grond liggen*)

PIET: (*steekt zijn handen in zijn zakken en loopt wat fluitend heen en weer*)

SANDRA (*op in een overdreven zwierige zomerjurk en zonnehoed. Ziet Piet*): Goedemiddag. Logeert U hier ook?

PIET: Dat is wel de bedoeling.

SANDRA: Wat enig! (*geeft hem een hand*) Ik ben Sandra Lievendaal.

PIET: Piet van de Kraan. Aangenaam.

SANDRA (*overdreven lachend*): Dat rijmt, meneer van de Kraan!

PIET: Zeg maar Piet, hoor.

SANDRA: Is dat jouw koffer?

PIET: Ja.

SANDRA: O. (*stapt over de koffer*) Wil je ook een glaasje water?

PIET: Nee, ik houd niet van water.

SANDRA: Maar toch wel van dit water.

PIET: Juist van dit water.

SANDRA: Voor dit water ben je toch hier? *(Riet komt op, pakt wat spullen uit de koffer en gaat met haar armen vol weer af)* Piet, er zit iemand in je koffer!

PIET: Klopt. Dat is mijn vrouw.

SANDRA *(teleurgesteld)*: O, je vrouw...

Fred komt op met een fototoestel om zijn nek.

SANDRA *(plotseling geheel geïnteresseerd in Fred)*: Dááág. Bent U niet die fotograaf waar ik van gehoord heb?

FRED *(verlegen)*: Ja, ja dat zou kunnen, mevrouw.

SANDRA *(geeft hem een hand)*: Ach, zeg maar Sandra, hoor.

FRED: O. Ja. Ik ben Fred. Fred Vogel.

SANDRA: Zo, Fred. Ben je van plan om hier ook te werken?

FRED: Dat weet ik nog niet, ik...

SANDRA: Als je een model nodig hebt, ik sta geheel tot je beschikking.

FRED: Ik dacht alleen wat van de omgeving te fotograferen.

SANDRA: Je vindt het vast wel goed als ik een stukje met je meeloop naar buiten.

FRED: Nou ja als je per se wilt dan....

SANDRA *(neemt Fred aan de arm en loopt met hem naar buiten)*: Op welke kamer logeer jij, Fredje?

FRED: Kamer achttien. Eerste etage.

SANDRA: Wat een toeval. Ik zit ook op de eerste etage. *(al pratend samen af. Riet komt weer op. Laad haar armen weer vol en loopt weer af)*

PIET *(kijkt in de openliggende koffer)*: Onvoorstelbaar. Die vrouwen nemen de raarste dingen mee.

JAN-HEIN *(op met twee zware koffers)*: Goedemiddag. Bent U de receptionist hier?

PIET: Nee, ik ben één van de slachtoffers. Dit is mijn koffer.

JAN-HEIN: Tja, dat kan. *(kijkt een keer naar de koffer)*

PIET: Het meeste is van mijn vrouw. Onvoorstelbaar wat die vrouwen allemaal meenemen. Van mij zitten er precies zeven onderbroeken, twee hemden en één zomerbroek in. De rest is van haar.

JAN-HEIN: Ja, vrouwen zijn vreselijk wat dat betreft.

PIET: U weet waar ik over praat zo te zien. *(wijst naar de twee koffers)*

JAN-HEIN: God ja. Ik moet er niet aan denken hoeveel koffers ik hier had staan als ik een vrouw bij me had.

PIET: U bedoelt dat deze koffers allebei van U.... ?

JAN-HEIN *(lachend)*: Ja. Allebei van mij.

PIET *(dubbelzinnig)*: Aha....

JAN-HEIN: Weet U waar de receptionist is? Ik heb lang gereisd en ik wil graag naar mijn kamer.

PIET: Gewoon even bellen. *(slaat een paar keer op de hotel-bel die op de balie staat)*

RIET *(komt weer op. Pakt een hoop spullen in haar linkerarm, sluit met haar andere arm de koffer, pakt deze op en loopt weer af Blijft voor Piet staan)*: Kamer veertien. Menéér van de Kraan.

JAN-HEIN *(lachend)*: Ik zie het al. De bagage is niet de enige rede dat ik liever alleen naar een gelegenheid als deze ga.

PIET: Ach, ik waande mezelf een verstandig man, totdat ik me hierheen liet slepen. Een verjaardagscadeau! *(af)*

TESSIE *(op)*: Hallo. Ik ben de eigenaresse van het instituut. U bent meneer van Abeelen, veronderstel ik?

JAN-HEIN: Eigenaresse? Ik had een heel ander type verwacht.

TESSIE *(lachend)*: Het valt U tegen.

JAN-HEIN: Integendeel! *(pakt de hand van Tessie)* Ik vind U zeer charmant eh mejuffrouw?

TESSIE: Zeg maar gewoon Tessie. Dat is het makkelijkste.

Roel op in de deuropening.

JAN-HEIN: Zeg jij dan maar Jan-Hein. Ik voel me al jaren jonger als een mooie dame als jij me zo noemt. *(kust haar hand)*

ROEL: *(kucht een keer om aandacht te trekken)*

TESSIE: Dit is Roel. Hij is mijn compagnon. *(Roel en Jan-Hein schudden elkaar de hand)*

ROEL *(kortaf boos naar Tessie kijkend)*: U wilt zeker naar uw kamer? *(wijst naar de koffers)* Niet méér bagage?

JAN-HEIN: Nee, meer koffers passen er niet in mijn auto.

TESSIE: U gaat naar kamer tweeëntwintig.

JAN-HEIN: Is er ook een kluisje op mijn kamer? Ik wil graag mijn sleutels veilig opbergen. In verband met diefstal, begrijp je. Mijn type Porche is erg gewild.

ROEL: Een Porsche. Ook dat nog!

TESSIE: De sleutel zal Roel met alle plezier voor U bewaren.

ROEL: Natúúrlijk! *(Jan-Hein geeft hem de sleutels)*

JAN-HEIN: Ik kom zelf wel in mijn kamer. Nummer tweeëntwintig zei je, hé? *(pakt de sleutel van Tessie, de koffers en gaat af)*

SANDRA *(komt net na Jan Hein binnen)*: Ook een gast?

ROEL *(hatelijk)*: Inderdaad!

SANDRA: Hoorde ik dat goed? Kamer tweeëntwintig. (*Tessie knikt*)
Fred zit op achttien. Ik op zesentwintig. Wie heeft dan de kamers
tweintig en vierentwintig?

TESSIE: Niemand. Meneer van Abeelen wilde graag een vrij liggende
kamer. Zonder burens dus.

SANDRA: Zo, en betaalt hij daarvoor ook meer?

ROEL: Het spijt me, mevrouw. Daar kunnen wij geen uitspraak over
doen.

SANDRA: Nee, natuurlijk niet Misschien dat U toch van deze belofte
af wilt wijken als ik U wat extra's betaal?

ROEL: Zo werken wij hier niet. Het spijt me werkelijk, mevrouw.

TESSIE (*snel tussen beide komend*): Dat ligt er natuurlijk aan hoeveel
extra, mevrouw Lievendaal.

SANDRA (*kijkt in haar handtasje*): Ik heb hier driehonderd pond, maar
als U meer wilt hebben moet ik dat even op mijn kamer halen.

TESSIE (*grist de ponden uit haar handen*): Driehonderd pond is
voldoende om de belofte aan meneer van Abeelen te breken. U krijgt
de kamer tussen hem en de heer Vogel, nummer twintig, als U
daarmee akkoord gaat natuurlijk?

SANDRA: Een kamer tussen twee zulke charmante heren in voor
driehonderd pond. Een koopje! Maar goed dat ik mijn koffer nog niet
helemaal heb uitgepakt. Goedemiddag. (*pakt de sleutel en gaat af*)

ROEL: Hoe kun je dat nou doen? Meneer van Abeelen heeft speciaal
om deze kamer gevraagd en jij laat je omkopen voor driehonderd
pond.

TESSIE: Weet je wel hoeveel dat is? Dat is bijna duizend gulden voor
zo'n simpele wens van zo'n simpele dame. En meneer van Abeelen,
(*pesterig*) Jan-Hein zoals ik hem mag noemen, heeft nu aan de
andere kant nog een lege kamer, dus aan zijn wens is half voldaan.

ROEL: Ik hoop van harte dat je het verpest hebt bij Jan-Hein.
Charmeurl! Getverderrie! En jij vindt het nog leuk ook.

TESSIE: Het is een gast en die moet je correct behandelen. Ik zal er
heus niet serieus op ingaan, maar hij betaalt dik voor zijn verblijf hier,
dus moet je beleefd tegen hem zijn.

ROEL: Leuk. Kun je in de volgende advertentie zetten: "Gratis meisje
inbegrepen".

TESSIE: Doe niet zo stom. Jij bent gewoon jaloers. Ten eerste komt er
geen volgende advertentie meer en ten tweede is het nog altijd beter
dan die stomme briefjes van jou die je overal verstopt met "Tessie ik
hou van jou", "Wil je met me trouwen" en meer van die onzin.

ROEL: Je weet dat ik stapel verliefd op je ben en zolang wij hier samen
werken blijf ik het proberen.

TESSIE: Dan ben ik blij dat we er over een paar weken mee kappen.

ROEL: Kappen?

TESSIE: Ja, dat was toch de afspraak. We zijn nu vier weken bezig en het geld stroomt binnen. Over twee weken hebben we het geld dat we wilden hebben en dan gaan we heerlijk genieten.

ROEL: Maar waarom gaan we niet nog een half jaar zo door? Dan zijn we pas echt rijk en kunnen we samen op de Bahama's gaan wonen, doen waar we zin in hebben en hoeven we echt nooit meer te werken.

TESSIE: 'We!' 'We!' Niets 'we'! Ik zie jou niet anders dan een zakelijk partner, Roel. Iets als dit kun je niet in je eentje opzetten en daarom heb ik jou gevraagd. Straks wordt de winst gedeeld en smeren we hem. Ieder naar een andere kant!

ROEL (*mokkend*): Okay. Okay. Rustig maar. Vreet me niet op Het is wel een gemêleerd gezelschap, nietwaar.

TESSIE: Ja, het lijken me toch niet zulke doorzetters als de vorige groep.

ROEL: Nee, maar ze zullen hier wel afvallen. Van jou krijgen ze alleen groenvoer en water uit onze speciale bron, de 'Snöde Fleut'.

TESSIE: Het gaat alleen om het idee. Kijk nou eens naar dat buffet. Dat heeft toch allure. Die prachtige karafken en die kristallen glazen. Een waterdicht idee om zo snel mogelijk rijk te worden. Voor mij tenminste. Jij bent zo blut als je doorgaat met mij dagelijks die peperdure tulpen uit Holland te sturen.

ROEL: Kun je nagaan wat ik voor je over heb.

TESSIE: Besteed jij je aandacht maar aan dit instituut met zijn peperdure gasten. Ze moeten niet alleen een pond lichter naar huis gaan, maar óók een heleboel pond armer!

ROEL: Geldwolf.

TESSIE: (*steekt haar tong uit naar Roel*)

ROEL: Zie je nou, daarom hou ik zoveel van je!

TESSIE (*pakt een vaas met tulpen en wil die naar Roel gooien, die maakt dat hij wegkomt. Onder de vaas ligt een briefje verstopt. Tessie leest het briefje*): "Tessie wil je met me trouwen". (*maakt een prop van het briefje en gooit het in de prullenmand*) Verliefde gek!
(*af*)

Riet en Piet v.d. Kraan komen op in zomerkleding.

PIET: Och vrouwtje, ik wilde een draaibank, een nieuwe auto, een piano, een nieuwe zomergarderobe, een huisje in Spanje, een nieuwe fiets, noem maar op. Jij had me voor mijn vijftigste verjaardag

van alles cadeau kunnen geven! Maar dit! Dit is vreselijk. Een verjongingskuur in de Schotse Hooglanden. En dat voor zoveel geld.

RIET: Schatje, zeur nou niet zo. Dit is het beste wat je in die dertig jaar huwelijk van mij hebt gekregen. Al zo lang genieten wij van het leven, doen we alles waar we zin in hebben en nu moeten wij eens gaan denken aan ons figuur, ons immer zo vitale uiterlijk, schat.

PIET: Al woog je tweehonderd pond en was je drie maal Bessie Turf, dan nog zou ik van je houden, popje. Alles wil ik voor je doen en alles heb ik voor je over, maar dit, wat je me nu aandoet, duifje. Ik kán het niet.

RIET: Wat is er dan zo moeilijk?

PIET: Kijk nou eens naar dat buffet. Dat is toch geen eten. Dat is groenvoer!

RIET: Schat! Dit is speciaal uit Zweden geïmporteerd bronwater. Het werkt zuiverend, verjongend, rustgevend. (*schenkt een glas in*) Hier proef het zelf.

PIET (*proeft*): Ik proef niets, gewoon water, alleen water en ik voel niets zuiveren of verjongen. Bovendien heb ik liever een jonge klare. Dát werkt pas zuiverend, verjongend én rustgevend.

RIET: Die borrel moet je maar eens een weekje laten staan. Dan kan die lever van jou ook eens tot rust komen. Bovendien hebben Betty en Frans ook een week op een beautyfarm gezeten en die zijn er echt gezonder van teruggekomen.

PIET: Geen wonder! Die kregen iedere dag een lekkere biefstuk op hun bord, een fatsoenlijke aardappel en lekkere warme groenten. Heb je gezien wat ze hier op het menu hebben staan?

RIET: Ongetwijfeld alleen gezonde kost.

PIET: Gezond?! Dit is nog erger dan de hongerwinter. En als ik zo eens om me heen kijk, krijgen we vanavond nog tulpenbollen ook!

RIET: Stel je toch alsjeblieft niet zo aan. Alleen al uit de omgeving straalt de kwaliteit van dit instituut. Ik heb van verschillende huizen offertes opgevraagd en uit de brochure bleek dat dit veruit de beste was.

PIET: En de duurste!

RIET: Wat maak jij je toch druk om dat geld. We hebben toch genoeg.

PIET: Ja, maar als ik straks (*spottend*) jááááren jonger ben heb ik dat geld hard nodig voor een vakantie naar L'Oret de Mar, de drankjes in de disco en andere dingen waar achttienjarigen hun geld aan uitgeven.

RIET: Doe niet zo raar. Natuurlijk word je hier geen dertig jaar jonger.

PIET: Hoeveel jaar mag ik er dan vanaf trekken als we volgende week weer naar huis gaan?

RIET (*twijfelend*): Och, ik denk dat we met een jaar of vijf dik tevreden mogen zijn.

PIET: Dan is het verdomd jammer dat, toen ik de rekening van dit weekje verblijf onder ogen kreeg, ik in één klap tien jaar ouder werd. Dit grapje kost mij dus vijf jaar van mijn leven.

RIET: Schat, doe toch niet zo vervelend tegen mij. In die dertig jaar dat we nu getrouwd zijn hebben we nog nooit onenigheid gehad. (*slaat haar armen om hem heen*) Ik was toch altijd jouw eigen Rietje van de Kraan. Jouw eigen kraanvogeltje, zoals je me altijd noemde?

PIET: Ja, dat is waar. (*loopt naar het buffet, pakt een worteltje*) Maar met dit groenvoer voel ik me meer een konijn en heb jij ooit een kraanvogel en een konijn samen een bed zien delen? (*duwt het worteltje in de mond van Riet en gaat af*)

RIET (*kauwend op het worteltje*): Nee, nu je het zegt. Hij hééft gelijk. Maar gezien de reputatie van een konijn wil ik me voor deze keer wel aanpassen. (*af*)

MANON (*komt op, samen met Tessie*): Tessie, wat een heerlijke omgeving voor een kuuroord als dit.

TESSIE: Ik ben blij dat U tevreden bent, juffrouw Paridon.

MANON: Zeg toch gewoon Manon. Uiteindelijk zal je me een week lang intensief moeten begeleiden. Ik bedoel (*wanhopig*) Alle diëten die er bestaan heb ik al geprobeerd. Door de week gaat het goed, maar in het weekend houd ik het niet meer. Dan móet ik eten. De hele dag tot ik plof! En na het weekend begin ik weer. Het brood-dieet, het sladieet, de citroensapkuur, de Fong-leng thee, of hoe die thee ook heten mag, alles, alles heb ik al geprobeerd, maar niets kon mij ervan weerhouden me in het weekend weer vol te eten. Zelfs de sherrykuur heeft niets geholpen; knots bezopen en zo ziek als een hond, maar eten zou ik. Radeloos word ik ervan!

TESSIE: Dan zit je hier op de juiste plaats.

MANON: Dit is mijn laatste hoop. Het is toch waar dat je na een week hier een jaar lang kunt eten wat je wilt. Dat is precies wat ik zoek.

TESSIE: Dat komt door de zuiverende werking van het bronwater. Daarop zijn alle therapieën hier gebaseerd.

MANON: Dus ook het kruiden-en het modderbad?

TESSIE: Alles.

MANON: Ik wil graag meteen beginnen. Wat raad je me aan?

TESSIE: Ik zou beginnen met het modderbad. Als je over een paar minuten naar boven komt zal ik alvast alles in orde maken. (*af*)

MANON: Graag. Hoe eerder hoe beter. (*loopt naar de posters rechts opgehangen tegen de muur, waarop mooie slanke dames te zien*)

zijn) Als ik hier wegga zie ik er ook zo uit. Geen man die me dan nog voorbij loopt. (*staart naar de posters*)

SANDRA (*op. Ziet Manon*): U droomt van het ideale figuur. Dat is aan U te zien.

MANON: Ach, dromen doen we allemaal wel eens, nietwaar?

SANDRA: Ik hoop niet dat ik u in uw droom gestoord heb, mevrouw...

MANON: Zegt U maar Manon. Anders zou het gewoon juffrouw zijn.

SANDRA: O, je bent niet getrouwd?

MANON: Nee, ook nooit geweest. U wel?

SANDRA: Ik ben gescheiden, bijna althans.

MANON: Dat spijt me.

SANDRA: Dank je. Mij niet. Ik ben Sandra Lievendaal. Mijn echtgenoot prefereerde onlangs een meisje van achttien jaar boven mij als levensgezellin. Dom natuurlijk, maar daar komt hij nog wel achter. Als ik hem volgende week in de rechtszaal ontmoet zal hij er absoluut spijt van krijgen. Maar *dán* is het te laat!

MANON: Dus daarom bent U deze week hier voor een kuur?

SANDRA: Ja, beschouw het maar als een soort retraite. Aan mij hoeft er natuurlijk niet veel gedaan te worden. Hooguit een beetje bijschaven.

MANON (*kribbig*): Ach ja, zo denken we er allemaal anders over. Kom ik ga eens kijken of mijn modderbad klaar is. Kunt U vast beginnen te schaven. (*af*)

SANDRA: Brutaal nest. (*nadenkend*) Maar *wél* jonger dan ik, én vrijgezel. Nou ja, maar goed dat de meeste mannen van een wat rijpere vrouw houden.

FRED (*op. Bescheiden*): Dag, Sandra.

SANDRA: Ha, Fredje! Uitgewandeld? Ik snap niet wat je er leuk aan vindt in deze bloedhitte. En je hebt geen enkele foto gemaakt toen ik nog bij je was.

FRED: Ik kom eigenlijk niet om te werken.

SANDRA: Kom dan maar eens lekker naast mij zitten en vertel mij eens wat je hier *wél* komt doen. Ik bedoel, om af te vallen kan het niet zijn. Je bent al zo mager. En voor een verjongingskuur. Trek er bij jou nog een paar jaar van af en je kunt weer terug naar school.

FRED: Ach, ik wilde eens iets anders met mijn vakantie.

SANDRA: Zo, dus jij beschouwt dit als een vakantie?

FRED: Ja, ik wilde een hotel met sauna en een zwembad. Ik dacht ook dat het wel leuk zou zijn een hele week met dezelfde mensen om te gaan. Ik maak niet zo makkelijk contact, snap je.

SANDRA: Ben je niet getrouwd of verloofd, Fredje?

FRED (*verlegen*): Nee, nee niet.

SANDRA (*overdreven vriendelijk*): Maar je bent toch een hele leuke jongen. Er moeten toch genoeg dames zijn die met jou een kansje willen wagen?

FRED: Ik weet niet. Blijkbaar niet.

SANDRA: En je werk.

FRED: Ja, ik fotografeer voor modebladen.

SANDRA: Maar dan kom je toch in contact met hele mooie dames, zou ik zo denken.

FRED: Fotomodellen zijn allemaal een kop groter dan ik. Ze kijken allemaal over me heen.

SANDRA: Dat zijn dan hele domme meiden.

FRED: Zo heb ik het nooit bekeken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto